

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 905

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 octombrie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR	
16.	— Decizie privind aprobarea tarifelor pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII	2–3
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 75 din 27 ianuarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 23 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață	4–7
	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
415.	— Decizie privind numirea domnului Gabriel-Ciprian Ene în funcția de secretar general al Guvernului, cu rang de ministru.....	8

ACTE ALE BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE

privind aprobarea tarifelor pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII

În temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul permanent al Camerei Deputaților adoptă prezenta decizie.

Articol unic. — (1) Se aprobă tarifele pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII, care se aplică în anul 2027, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

(2) Pagina de manuscris a actelor înaintate spre publicare în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII, reprezintă 2.000 de semne, inclusiv spațiile.

(3) Tariful de publicare a actelor în Monitorul Oficial al României, Partea I bis, se exprimă în lei/pagină, indiferent de numărul de caractere.

(4) Paginile publicate în facsimil în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII, sunt considerate pagină pe pagină sau, după caz, subdiviziuni de pagină (1/2) și se facturează la tariful aprobat.

(5) Actele înaintate spre publicare în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII, vor avea un conținut lizibil tehnoredactat la un rând și jumătate, cu corp 12 Times New Roman, fără ștersături sau adăugări nedactilografiate, care fac de neînțeles textul acestora.

(6) Tarifele conțin taxa pe valoarea adăugată.

(7) Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această decizie a fost adoptată de Biroul permanent al Camerei Deputaților în ședința din 28 octombrie 2026.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
BOGDAN-GRUIA IVAN

T A R I F E
pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII

1. Monitorul Oficial al României, Partea I

1.1. Publicare acte în Monitorul Oficial al României, Partea I	182 lei/pagina de manuscris
1.2. Publicare acte în Monitorul Oficial al României, Partea I bis	6 lei/pagină

2. Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară

2.1. Publicare acte	208 lei/pagina de manuscris
---------------------	-----------------------------

3. Monitorul Oficial al României, Partea a II-a

3.1. Publicarea actelor prevăzute la art. 6 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare	182 lei/pagina de manuscris
---	-----------------------------

4. Monitorul Oficial al României, Partea a III-a

4.1. Pierderi acte persoane juridice	28 lei
4.2. Pierderi acte persoane fizice, schimbări de nume	—
4.3. Acte ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege: a) citații emise de instanțele judecătorești; b) ordonanța judecătorească privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin; c) hotărârea instanței judecătorești rămasă definitivă, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată, respectiv că dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor sume determinate nu are caracter justificat; d) alte acte procedurale a căror publicare este prevăzută de lege.	152 lei/pagina de manuscris
4.4. Hotărâri judecătorești care atestă calitatea de lucrător sau colaborator al Securității	
4.5. Concursuri prevăzute de lege	
4.6. Acte a căror publicare este prevăzută de lege: a) raportul periodic de activitate al autorităților publice în temeiul Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare; b) raportul Consiliului Superior al Magistraturii și raportul privind starea justiției; c) bilanțuri de ocupare a forței de muncă pe județe și la nivel național; d) alte acte a căror publicare este prevăzută de lege.	

5. Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a

5.1. Publicarea actelor prevăzute de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare	152 lei/pagina de manuscris
5.2. Publicarea altor acte prevăzute de lege	

6. Monitorul Oficial al României, Partea a V-a

6.1. Publicarea contractului colectiv de muncă la nivel național și de ramură, a convențiilor și recomandărilor Organizației Internaționale a Muncii, precum și a altor acte stabilite prin dispoziții legale	152 lei/pagina de manuscris
---	-----------------------------

7. Monitorul Oficial al României, Partea a VI-a

7.1. Publicarea anunțurilor privind regimul contractelor de concesiune, închiriere, vânzare de bunuri proprietate publică și privată, prevăzute de lege	152 lei/pagina de manuscris
7.2. Publicarea anunțurilor privind regimul finanțărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activități nonprofit de interes general, prevăzute de lege	
7.3. Publicarea altor acte prevăzute de lege	

8. Monitorul Oficial al României, Partea a VII-a

8.1. Publicarea actelor prevăzute de Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației, republicată	152 lei/pagina de manuscris
8.2. Publicarea altor acte prevăzute de lege	

NOTĂ:

Tarifele conțin TVA.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 75

din 27 ianuarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 23 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 23 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea RTCM Transilvania — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 24.183/211/2019 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.062D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât normele criticate nu instituie discriminări și nici nu limitează accesul liber la justiție. Textul dedus controlului de constituționalitate trebuie interpretat în economia tuturor dispozițiilor legale în materie, în sensul în care veniturile realizate în perioada suspendării activității comerciale au caracter ilicit prin încălcarea unei interdicții legale exprese, astfel că măsura confiscării nu este autonomă și nici arbitrară, ci este circumscrisă exclusiv veniturilor obținute pe durata suspendării activității, în mod logic, pentru desfășurarea activității pentru care intervine suspendarea. De asemenea, măsura prevăzută de textul legal criticat poate fi supusă controlului judecătoresc, context în care nimic nu îl împiedică pe judecător să verifice inclusiv proporționalitatea confiscării în raport cu circumstanțele concrete ale faptei, fără a aduce atingere substanței dreptului de proprietate, cu respectarea exigențelor constituționale prevăzute în art. 1 alin. (5), art. 16 și art. 53.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 24.183/211/2019, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 23 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**, excepție

ridicată de Societatea RTCM Transilvania — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat în contextul unui litigiu referitor la o plângere formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 99/2000.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că, în materie contravențională, faptele sancționate sunt asimilate faptelor penale, iar un contravenient se prezumă că a săvârșit o faptă penală prin asimilare normativă, doar că fapta cvasipenală a contravenientului este de o însemnătate redusă și de un pericol social scăzut, motiv pentru care legiuitorul nu o incriminează drept infracțiune, ci drept contravenție. Cu toate acestea, de multe ori, sancțiunile dispuse prin anumite dispoziții legale depășesc sancțiunile ce pot fi dispuse prin prevederile de ordin penal și, astfel, apare o situație discriminatorie privind tratamentul aplicabil unor categorii de persoane, care nu își găsește justificarea în exigențele constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără discriminări, și în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil. Ca atare, din această perspectivă, norma legală ce dispune confiscarea veniturilor realizate ilicit în materie contravențională este lacunară și nu aplică aceeași unitate de măsură stabilită prin normele penale cuprinse în art. 112 (confiscarea specială) din Codul penal, chiar dacă, în esență, ambele norme — atât cea criticată, cât și cea penală — se referă la „confiscare” și la „venituri ilicite”, întrucât lipsesc elementele de proporționalitate și echitate. Or, art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în virtutea căruia sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, nu acoperă analiza proporționalității, întrucât se referă strict la proporționalitatea sancțiunii aplicate, nu și la sancțiunea complementară care trebuie apreciată în raport cu normele legale încalcate.

6. De asemenea, cu referire la cauza dedusă judecării, se apreciază că prevederile criticate se caracterizează printr-o tehnică legislativă deficitară, deoarece se raportează la veniturile realizate ilicit, considerându-se că orice venit realizat doar prin simplul fapt al suspendării unei activități este un venit ilicit, fără a se raporta și la întinderea financiară a acestui venit considerat ilicit de norma legală, fără a arăta modalitatea prin care se stabilește noțiunea de venituri ilicite și dacă sumele supuse confiscării provin din activitatea suspendată sau din alte activități comerciale, și nu precizează cu suficientă claritate și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, aspecte ce impietează asupra unei viziuni clare în ceea ce privește întinderea cerințelor normelor criticate atât pentru contravenient, cât și pentru autorități. Prin urmare, din modul cum este redactată norma criticată nu se poate înțelege în mod clar și precis care este momentul constatării contravenției (având în vedere dispozițiile art. 73 — privind faptele ce constituie contravenție și sancțiunile aplicabile,

coroborate cu ale art. 78 — privind sancțiunile aplicabile în cazul repetării contravențiilor într-un anumit termen — din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000), care este perioada în care se consideră suspendată activitatea (nelimitat, pe 12 luni sau pe 30 de zile) și ce venituri sunt ilicite, atât timp cât textul legal nu se referă în mod clar la „sume de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției”, astfel cum, prin analogie, este conținutul art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite (în prezent abrogată), și care este perioada suspendării și când începe aceasta, aspect care conduce la neconstituționalitatea textului criticat. În susținerea excepției de neconstituționalitate este menționată jurisprudența Curții Constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în materia principiilor pretins a fi încălcate.

7. Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Arată că actele normative cu putere de lege și actele administrative cu caracter normativ, prin care se stabilesc și se sancționează contravenții, trebuie să întrunească toate condițiile de calitate ale normei: accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate. Or, dispozițiile criticate prevăd că sunt supuse confiscării veniturile realizate ilicit în perioada dintre data suspendării activității comerciale și momentul constatării contravenției, fără să fie definit termenul „venituri” ale comerciantului sau să fie prevăzute repere în raport cu care să poată fi definit acest termen și fără precizarea reperelor în raport cu care agentul constator va califica veniturile ca fiind „ilicite”. În mod implicit, stabilirea caracterului licit sau ilicit al veniturilor este lăsată, în mod arbitrar, la libera apreciere a agentului constator, fără ca legiuitorul să fi stabilit criteriile și condițiile necesare calificării. Totodată, în lipsa unei reprezentări clare a intenției legiuitorului din perspectiva definirii sintagmei „venituri ilicite”, judecătorul însuși nu dispune de reperele necesare în aplicarea și interpretarea legii cu prilejul soluționării plângerii îndreptate asupra procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. De asemenea, dispozițiile legale criticate nu respectă nici principiul proporționalității, cuprins în art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și reglementat de art. 53 alin. (2) din Constituție. Or, în condițiile în care sancțiunea contravențională, la fel ca cea penală, implică restrângerea unor drepturi sau a unor libertăți, stabilirea și aplicarea unor sancțiuni contravenționale trebuie să se realizeze astfel încât să fie proporționale cu fapta comisă de contravenient, proporționalitate ce se determină, în baza art. 5 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin raportare la natura și gravitatea faptei. Această aplicare proporțională trebuie să vizeze atât sancțiunea principală, cât și sancțiunile complementare, iar o astfel de obligație aparține atât organului constator, cât și instanței de judecată sesizate cu o plângere contravențională. Însă, pentru a permite organului constator și instanței judecătorești realizarea acestei atribuții, este necesar ca norma care constituie temeiul sancțiunilor contravenționale să fie clară, precisă și previzibilă, așadar, legiuitorul să își fi îndeplinit obligația de respectare a principiului proporționalității.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 73 pct. 23 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, care au următorul cuprins: *„Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: (...) 23. desfășurarea oricărui exercițiu comercial în perioada suspendării activității comerciale, cu amenda prevăzută la pct. 1 lit. a)-e), caz în care limitele minime și maxime se dublează, iar veniturile realizate ilicit în perioada dintre data suspendării activității comerciale și momentul constatării contravenției se confiscă și se fac venit la bugetul de stat.”*

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, în componenta privind calitatea legii, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 circumscrie principiile generale privind desfășurarea activității comerciale, vizează dezvoltarea rețelei de distribuție a produselor și serviciilor de piață (cu respectarea principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului), reglementează activitățile din sectorul comercial și al serviciilor de piață privind cerințele necesare desfășurării acestor activități, structurile de vânzare, practicile comerciale și regulile generale de comercializare, precum și sancțiunile în caz de nerespectare a prevederilor acestora. Potrivit art. 5 alin. (1) din capitolul II — *Cerințe și criterii necesare desfășurării activității comerciale* cuprins în actul normativ antemenționat, orice exercițiu comercial se desfășoară numai de către comercianți autorizați în condițiile legii. În virtutea prevederilor art. 73 pct. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, constituie contravenție (dacă nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiune) desfășurarea oricărui exercițiu comercial în perioada suspendării activității comerciale și se sancționează cu amenda prevăzută la art. 73 pct. 1 lit. a)-e) din același act normativ, caz în care limitele minime și maxime se dublează, iar veniturile realizate ilicit în perioada dintre data suspendării activității comerciale și momentul constatării contravenției se confiscă și se fac venit la bugetul de stat.

14. Cu privire la tipul de sancțiune antereferită, prin Decizia nr. 535 din 13 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 15 noiembrie 2017, paragrafele 31 și 32, Curtea a arătat că sancțiunea amenzii și confiscarea sumelor încasate pentru continuarea livrării de bunuri sau prestării de servicii sunt aplicate deoarece, în contextul acela, contravenientul nu a respectat sancțiunea complementară

dispusă anterior de organele îndrituite, respectiv suspendarea activității operatorului economic în punctul de lucru, ca urmare a săvârșirii unei alte fapte contravenționale. Or, astfel de sancțiuni sunt menite să descurajeze încălcarea legii și să înlăture consecințele negative care decurg din aceasta. Astfel, sancțiunea complementară a confiscării sumelor încasate este justificată de persistența autorului în săvârșirea faptelor contravenționale, precum și de conduita lipsită de bună-credință în privința obligației de respectare a legilor statuate prin art. 1 alin. (5) și art. 57 din Constituție. Aceste considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile art. 73 pct. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000.

15. În ceea ce privește susținerea cu privire la faptul că dispozițiile criticate ar fi contrare principiului egalității, raportat la măsuri similare stabilite prin normele cuprinse în art. 112 (cu denumirea marginală Confiscarea specială) din Codul penal, care ar fi mai puțin severe în ceea ce privește confiscarea bunurilor/sumelor/veniturilor ilicite, Curtea subliniază că este atributul legiuitorului să sancționeze anumite fapte antisociale în funcție de gravitatea faptelor și de valorile sociale ocrotite, astfel că orice exercițiu comercial trebuie să se desfășoare numai de către comercianți autorizați în condițiile legii, în caz contrar fiind supuși măsurilor contravenționale cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 99/2000. Din acest punct de vedere, critica vizează o comparație între sancțiunile prevăzute de art. 73 pct. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 și măsurile de siguranță din Codul penal (cuprinse în titlul IV: *Măsurile de siguranță*, printre care se regăsește și confiscarea specială prevăzută la art. 112). Or, așa cum Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele, ceea ce ar fi inadmisibil (Decizia nr. 266 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 6 august 2020, paragraful 18, Decizia nr. 277 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 23 iunie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23).

16. Referitor la stabilirea unor reguli în funcție de specificul materiei reglementate, Curtea a statuat că această chestiune ține de opțiunea legiuitorului, fiind impropriu să se pună problema încălcării egalității în drepturi prin prisma unor comparații între reguli aplicabile unor domenii și norme distincte, cu individualitate proprie, reguli adaptate specificului materiei în care sunt edictate (a se vedea Decizia nr. 680 din 21 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 17 ianuarie 2022, paragraful 23), aspect valabil și în ceea ce privește referirea în cauză atât la Codul penal, cât și la conținutul Legii nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite (în prezent abrogată prin art. I din Legea nr. 222/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1018 din 2 noiembrie 2020).

17. Curtea observă că, din perspectiva regimului juridic al contravențiilor, Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 este o

reglementare specială ce prevede o serie de conduite pe care le califică drept contravenții, precum și sancțiunile contravenționale corespunzătoare, aplicabile subiectului de drept care încalcă norma juridică de drept contravențional printr-o conduită contrară acesteia, iar aplicarea în concret a acestora se realizează potrivit art. 77 din acest act normativ, prin completare cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu excepția art. 28 și a art. 29 din acest din urmă act normativ (care reglementează cu privire la posibilitatea contravenientului de a achita jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ).

18. Cu privire la dispozițiile art. 21 din Constituție, menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa referitoare la accesul liber la justiție, a statuat în mod constant că acest principiu semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, aceasta constituind o punere în aplicare a dispozițiilor cuprinse în art. 126 alin. (2) din Constituție (Decizia nr. 221 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 17 iunie 2005).

19. Aplicând considerentele de principiu cu privire la accesul liber la justiție la normele deduse controlului de constituționalitate, Curtea observă că Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 cuprinde dispoziții care să dea efectivitate normelor constituționale antereferite, întrucât, așa cum s-a precizat mai sus, contravențiilor prevăzute de acest act normativ le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, care cuprinde, în capitolul IV — *Căile de atac* (art. 31-36), reglementări în virtutea cărora împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. Astfel, potrivit prevederilor art. 31 din acest din urmă act normativ, contravenientului i se asigură, fără nicio îngrădire, dreptul de a se adresa justiției, acesta putând formula o plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. În acest caz, instanța judecătorească va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, având în vedere că art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prevede că instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște, după caz, asupra sancțiunii/despăgubirii stabilite/măsurii confiscării. Astfel, instanța judecătorească, după administrarea întregului probatoriu, este cea care va stabili situația de fapt și, în funcție de cele constatate, va dispune în consecință. Prin urmare, din perspectiva pretenției încălcări a accesului liber la justiție, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

20. În ceea ce privește celelalte aspecte invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate referitoare la sancțiunile aplicate pentru perioada în care s-a desfășurat activitate comercială, deși aceasta era suspendată, la momentul constatării contravenției și la perioada în care se consideră suspendată activitatea (având în vedere dispozițiile art. 73 privind faptele ce constituie contravenție și sancțiunile aplicabile,

coroborate cu ale art. 78 privind sancțiunile aplicabile în cazul repetării contravențiilor într-un anumit termen, ambele articole din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000), precum și cu privire la veniturile realizate ilicit în perioada dintre data suspendării activității comerciale și momentul constatării contravenției prevăzute de textul criticat, care se confiscă și se fac venit la bugetul de stat, și care nu s-ar circumscrie principiului legalității, în componenta privind calitatea legii, Curtea constată că toate aceste chestiuni țin de interpretarea și aplicarea legii, în concret, la speța dedusă judecății. Or, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii la situația de fapt din cauză, instanța judecătorească fiind ținută să aplice în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea Constituțională în mod constant, interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. Totodată, Curtea a statuat că, în conformitate cu principiile enunțate în teoria generală a dreptului, norma juridică se interpretează în mod sistematic, prin coroborare cu alte dispoziții normative care țin de aceeași instituție juridică sau de aceeași ramură de drept. Rațiunea procedeele sistemice de interpretare se întemeiază pe natura sistemică a ansamblului normelor de drept, în care normele se află într-o legătură funcțională, caracteristică elementelor unei structuri. Așa fiind, fiecare normă se completează prin celelalte și își dezvăluie întregul sens în cadrul sistemului de norme care este dreptul. În acest context, norma criticată nu poate fi privită în mod individual, izolat, ci se va interpreta în mod sistematic, prin coroborare cu celelalte prevederi normative din actul în care se regăsește sau cu care se află într-o conexiune, în funcție de materia pe care o reglementează (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 144 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 16 aprilie 2019, paragraful 68).

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea RTCM Transilvania — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 24.183/211/2019 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 73 pct. 23 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 ianuarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

21. Așadar, aplicarea și interpretarea legii sunt chestiuni ce țin, în principiu, de resortul exclusiv al instanței judecătorești care soluționează fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, acestea fiind cele care pot determina înțelesul normei și modul concret de aplicare în situații concrete, ținând seama de principiile de interpretare a legii și de cadrul legal în materia vizată, coroborată cu materiile cu care se află în conexiune. Astfel, cu privire la cuprinderea *veniturilor realizate ilicit* prevăzute de textul criticat, Curtea învederează că este de competența instanțelor judecătorești antereferite să circumscrie întinderea acestora și, spre exemplu, să analizeze dacă, în contextul normelor criticate, există prevederi legale fiscale care obligă sau dau posibilitatea operatorilor economici a căror activitate este suspendată, ca urmare a nerespectării prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 99/2000 sau a altor acte normative similare, și totuși continuă să desfășoare activitate în domeniu, să încaseze și/sau să verse la bugetul de stat sume reprezentând taxa pe valoarea adăugată, impozit pe profit etc., aferente activității ilicite pe care o desfășoară, și dacă aceste sume sunt incluse în noțiunea de „venituri realizate ilicit” ce urmează a fi confiscate și a se face venit la bugetul de stat, precum și dacă, în final, sumele respective (taxa pe valoarea adăugată, impozit pe profit etc. și posibil deja vărsate la bugetul de stat) pot fi deduse/scăzute din valoarea totală a sumelor confiscate.

22. De altfel, dându-se eficiență dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (3), în virtutea cărora Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale, prin Decizia nr. 116 din 9 decembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 12 februarie 2025, instanța supremă a statuat că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 73 pct. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, sintagma „veniturile realizate ilicit” se referă la veniturile brute realizate din activitatea comercială desfășurată între data suspendării activității comerciale și momentul constatării contravenției (a se vedea și paragrafele 112, 113 și următoarele ale deciziei precitate).

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Gabriel-Ciprian Ene în funcția
de secretar general al Guvernului, cu rang de ministru**

În temeiul art. 20 alin. (1), art. 29 și al art. 31 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 137/2020 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Secretariatului General al Guvernului, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data de 2 noiembrie 2026, domnul Gabriel-Ciprian Ene se numește în funcția de secretar general al Guvernului, cu rang de ministru.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1 încetează efectele prevederilor art. 2 din Decizia prim-ministrului nr. 395/2026 privind unele măsuri pentru exercitarea funcției de secretar general al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 21 octombrie 2026.

PRIM-MINISTRU

LUCA-ALEXANDRU NICULESCUContrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,

Petru Farago

București, 29 octombrie 2026.

Nr. 415.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

